

stedfundne Oprør, under Undersøgelse og Behandling. Denne Betænkning omhandler jo ganske vist Ordningen af Militærstyrken paa Verne, men omfatter tillige mange andre Forhold og fremsætter mere eller mindre vidtgaaende Forslag til Forandringer i de stedfindende Forhold og Anordninger af, hvad der burde gøres i en nær Fremtid for Verne. Naar et saadant Bilag følger et Lovforslag, som bliver forelagt for Rigsdagen, ligger det nær dertil at se en Opfordring til ogsaa at tage Alt, eller ialtfald en stor Del af det, Kommissionen har gjort til Gjenstand for Behandling, under nærmere Overveelse. — Dernæst skal jeg tillade mig at henvise til de Udtalelser, som vi hørte fra den høitærede Finansminister ved Fremførelsen af Lovforslaget. Jeg skal tillade mig at oplæse, hvad den høitærede Finansminister udtalte, og som findes i Landsstingstidenden Sp. 35—36. Den høitærede Finansminister sluttede sit Foredrag med følgende Ord: „Med disse ikke ganske faa Ord har jeg givet særlig at anbefale dette Lovforslag til Landsstingets Velvillie og grundige Undersøgelse. Jeg troer, at det er paa den høie Tid, for ikke at sige paa den allerhøieste Tid, at man kommer til et endeligt Resultat om, hvilket Forhold Moderlandet maa stille sig i til disse Kolonier, idet det er min fulde Overbevisning, at det hidtidige Forhold er absolut uholdbart.“ Jeg skal imidlertid fremhæve, at foruden denne Ytring af den høitærede Finansminister, er der i hans Foredrag endnu en anden, som ganske vist synes at være af en mindre vidtstrakt Natur end hans Slutningsudtalelse. Denne Ytring findes Pag. 33 og lyder saaledes: „Jeg tror, at man ved Drøftelsen af det her foreliggende Forslag eller det Forslag, som nu er fremsat, roligt kan indskrænke sig til at undersøge, om i Virkeligheden St. Croix behøver den Hjælp, der derigennem vil ydes den, om den behøver en saa stor Hjælp, og om Hjælpen ydes under en passende Form.“ Denne Ytring gaar jo, som sagt, langt mindre vidt end Slutningsudtalelsen af den høitærede Finansminister; men det forekommer mig at være ret troligt, at, naar her i Thinget fremsættes en saa faap og bestemt Uttalelse som Slutningsudtalelsen af Finansministeren, saa kan den vække Lyft hos de Medlemmer af Rigsdagen, som søle varmt for Kolonierne, til at kaste sig ind paa en Undersøgelse af Forholdene, der, som det er min personlige Overbevisning, ikke i dette Øieblik bør foretages og ikke bør foretages i Forbindelse med det her foreliggende Lovforslag. Jeg kan fuldstændig tiltræde, hvad den høitærede Finansminister har udtalt i Slutningen af sit Foredrag; ligesom han er jeg fuldkommen overbevist om, at det er paa den allerhøieste Tid, at der tages under Overveelse, hvad der bør og kan gøres for at bringe vore vestindiske Der ind under bedre Forhold end dem, hvorunder de for Øieblikket befinde sig,

ifald Saadant er muligt ved menneffelig Hjælp; men jeg tror, at Initiativet bør udelukkende udgaa fra den høie Regering. Jeg tror ikke, at Regeringen for at indpaa komme en Stemning, der muligvis — jeg veed ikke, om det er Tilfældet — kunde vise sig i Landsstinget, bør lade Sagen gaa ud af sin Haand og gaa over i Thingets. Jeg tror, at det vil være til Skade for Landsstinget, for Regeringen og for Kolonierne selv. — Jeg vil indskrænke mig til denne Uttalelse, idet jeg gjentager, hvad jeg tidligere har sagt, at Lovforslaget forekommer mig at være et særdeles vel overvejet og vel affattet Arbejde, som kun bør finde Bifald hos Rigsdagen.

N. Naasmussen: Ved Sammenligningen mellem det forelagte Lovforslag og den militære Ordning paa Verne efter kongelig Anordning falder det jo strax i Øinene, at den militære Organisation, Lovforslaget indeholder, vil blive en Del kostbarere. Det vilde jeg for mit Vedkommende lægge mindre Bægt paa; men hvad jeg lægger Bægt paa og særlig Bægt paa, er, at Regeringen og Rigsdagen paatage sig større Forpligtelser for disse Der i militær Henseende, end de hidtil have havt. Jeg tror, at vi skulle vogte os en hel Del for at komme til at bære en hel Del mere Ansvar, end vi hidtil have havt, da vi ere saa langt fjernede fra Verne, at vi ikke kunne have det fornødne Tilsyn med, hvorledes Alting foregaar. Det kommer ikke uventet, idetmindste ikke for mit Vedkommende, at der maatte komme ikke saa lidt frem fra Regeringens Side angaaende Forholdene paa de vestindiske Der, og det viser sig ogsaa, at den Kommission, som Regeringen har sendt derved, har givet Anvisning paa Omordningen af mangfoldige Ting. Regeringen har nu valgt som det Første — i alt Fald som det første Lovforslag — at stærpe den militære Ordning. Jeg for mit Vedkommende tillader mig at mene, at det netop er den seile Ende at begynde paa. Jeg tror, at der er mangfoldige Forhold, som skulle lempes, og som ville overflødiggjøre den forstærkede Militærmagt paa Verne, og i saa Henseende findes der flere Udtalelser i Kommissionsbetænkningen, som tillade sig denne Tankegang. — Det er jo siensynligt, efter hvad der fremkom fra Kommissionen, at Forholdet mellem Arbejdsgiverne og Arbejdere paa Verne er i høi Grad utilfredsagt. (Finansministeren: Maa jeg bede om Ordet!). De Arbejdsregulativer, som eksistere paa Verne, kunne umulig give Arbejderbefolkningen Lyft, men maa gøre den sløv og ligegyldig og stadig indgyde Arbejderne den Tankegang, at det gjælder om at sluffe Arbejdsherren saameget som muligt, idet det er, enten de bestille Lidt eller Meget, saae lige stor Betaling. Saadant et Forhold maa absolut være i allerhøieste Grad skadeligt, og det har Kommissionen heller ikke lagt Dølg-